

og det er den, at det er meget daarlige Vilkaar, hvorunder en Præst paa Island, der ikke længere paa Grund af Alderdom kan bestyre sit Embede, maa gaae af. Den Mand, hvorom der her er Tale, har rimeligviis havt et af de bedste Embeder deroppe, og dog kan han efter saa lang en Tjenestetid, ifølge de der gjældende Regler, ikke afgaae med en højere Pension end 150 Rd., som baade i sig selv er meget ubethydelig og tillige er meget ringe i Forhold til det Embedes Indtægter, han har beklædt. Følgen heraf maa enten være den, at en saadan gammel Geistlig, der maa afgaae fra sit Embede, kommer til at leve under saa trykkende Kaar, som man ikke kan ønske, eller, hvad der i Almindelighed vil være Tilfældet, at Præsterne deroppe ikke kunne afgaae fra deres Embeder, men blive sidende i dem, selv efter at de ikke længere kunne bestyre dem. Man kunde ogsaa tænke sig, at der blev forlangt en extraordinair Pension i ethvert saadant Tilfælde, som da vist ikke saa sjældent vilde indtræffe. Jeg troer derfor, at det kunde være ønskeligt, om der blev bestemt en anden Regel for Pensionsberegningen, og jeg vil derfor tillade mig at henvende den ærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag. Man maatte jo vel nærmest tænke paa, om der ikke kunde tillægges en saadan afgang Præst en større Andeel af Embedets Indtægter; men disse ere maaskee paa Island i det Hele taget saa smaa, at det ikke er muligt at stille større Forbringinger til dem, end det allerede er Tilfældet.

Oppermann: Den Udtalelse, som vi nu hørte, kan jeg aldeles tiltræde med Hensyn til det Unskelige i, at Pensionsbestemmelsen for fratrædende Embedsmænd stilles saaledes, at den ikke skal afholde Regjeringen fra at pensionere de Mænd, der ere for gamle til at varetage deres Embeder. Jeg har ifjor i Finantsudvalget havt Leilighed til at movere denne Sag for Geistlighedens Bedkommende, og jeg troer, at det Resultat, som man dengang kom til, i det Hele taget er velbegrundet. Idet jeg agter at stemme for det foreliggende Lovudkast, er det imidlertid i Haab om, at denne Sag for Islands Bedkommende vil være en af de sidste, vi faae med at gjøre, førend vi definitivt

kunne faae Pengemellemværendet ordnet imellem Kongeriget og Island; thi dersom der ikke var nær Udsigt dertil, saa maatte jeg som Repræsentant for Kongeriget, ligeoverfor Islands Forbringere, sige, at der var god Grund til ved en saadan Bevilling at holde sig tilbage.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovudkastet (see Anhang A. Sp. 485 fgg.) efter at være oplæst, under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

Lovforslaget gaaer nu til Landstthinget.

Det næste Nummer paa Dagsordenen var: **Tredie Behandling af Forslag til Lov angaaende Brændeviinshandel og Brændeviinsubstjænkning paa Færøerne.**

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 855).

Intet Endringsforslag var stillet; Lovforslaget i dets Heelhed fattes under Forhandling.

S. C. Müller: Endsskjøndt det foreliggende Forslag er saa nær ved at erholde Lovskraft, skal jeg dog tillade mig et Par Bemærkninger derom, som jeg føler Trang til at udtale, forinden Forslaget bliver ophøiet til Lov. — Under Sagens første Behandling tillod jeg mig at gjøre opmærksom paa, at det muligt kunde være hensigtsmæssigt, at et Tidspunkt blev fastsat, til hvilket Loven skulde træde i Kraft. Efter nærmere Overveielse og Conference med de færøiske Handlendes Agenter her i Kjøbenhavn er jeg kommen til den Overbeviisning, at de Handlende, som ikke ønske at løse Bevilling til Udsalg af Brændeviin, kunne uden Tab affætte deres Beholdninger til de Kjøbere, der ville løse Bevillingen. Jeg har derfor ikke villet spille det ærede Things Tid med at forhandle og stemme over et Endringsforslag i denne Henseende. — Uagtet jeg aldrig har deelt de sangvinste Forhaabninger, som Mange nære om, at Loven vil udrydde Brændevinets Misbrug paa Færøerne, har jeg dog det Haab,